

ROSE

Karen

Moord.
voor mij

De Fontein

Proloog

Port Union, South Carolina, augustus, een halfjaar eerder

Monica Cassidy had vlinders in haar buik. Vandaag was het zover. Ze had er zestien lange jaren op gewacht, maar vandaag zou er een einde komen aan dat wachten. Vandaag werd ze vrouw. Eindelijk. En werd het zo langzamerhand niet eens tijd?

Het drong tot haar door dat ze met haar vingers zat te wriemelen en ze dwong zichzelf daarmee op te houden. *Rustig, Monica. Er is niets om zenuwachtig over te zijn. Dit is zeg maar normaal.* En al haar vriendinnen hadden het gedaan. Sommigen heel wat vaker dan één keer.

Vandaag is het mijn beurt.

Monica zat op het hotelbed en veegde het vuil van de sleutelkaart, die precies op de plek had gelegen waar Jason had gezegd. Ze huiverde en er verscheen een flauwe glimlach om haar lippen. Ze had kennis met hem gemaakt via internet en het had meteen geklikt. Ze zou hem gauw ontmoeten. *In levenden lijve.* Hij zou haar dingen leren. Dat had hij beloofd. Hij zat op de universiteit, dus hij was er vast heel wat beter in dan die lompe gasten die je probeerden te bepotelen als het tussen de lessen druk was in de gang.

Ze zou eindelijk als volwassene worden behandeld. Niet zoals haar moeder met haar omging. Monica sloeg haar ogen ten hemel. Als haar moeder haar zin kreeg zou ze op haar veertigste nog maagd zijn. *Maar goed dat ik slimmer ben.*

Ze grinnikte terwijl ze dacht aan alle stappen die ze had ondernomen om ervoor te zorgen dat niemand haar gangen van die ochtend kon nagaan. Niet één van haar vriendinnen wist waar ze was, dus konden ze ook hun mond niet voorbijpraten, als ze dat zouden willen. Ze zou weer thuis zijn, en stevig geneukt, voor haar moeder terugkwam van haar werk.

Hoe ging het vandaag, schat? zou mam vragen. *Hetzelfde als altijd*, zou Monica antwoorden. En zo gauw ze kon zou ze terugkomen. Want ze was verdomme zestien, en geen mens zou haar ooit nog vertellen wat ze moest doen. Er rinkelde een belletje en Monica zocht koortsachtig in haar tas op zoek naar haar mobiel. Ze haalde diep adem. Hij was het.

Ben je er? las ze.

Haar duimen trilden. *w8 op je. wBJ* 'Ik wacht op je. Waar ben je?' mompelde ze terwijl ze haar antwoord intoetste.

OKM. SZ. KZSM. HVJ., antwoordde hij. Zijn ouders keken mee, dacht ze, en ze sloeg haar ogen weer ten hemel. Zijn ouders waren net zo'n stelletje zeikerds als die van haar. Maar hij zou zo snel mogelijk komen. Ze glimlachte. *Hij houdt van me*. Dit zou zo absoluut de moeite waard zijn.

Ik ook van jou, toetste ze in, en ze klapte haar telefoon dicht. Het was een oud mobieltje. Er zat niet eens een camera in. Ze was de enige in haar groepje zonder zo'n verdomde camera in haar mobiel. Haar moeder had er een. Maar had Monica er een? Nee. Mam was zo'n controlfreak. *Je krijgt een mobieltje als je betere cijfers haalt*. Monica snoof. *Als je eens wist waar ik was. Dan zou je je mond wel houden*. Ze ging staan, plotseling rusteloos. 'Mij behandelen als een godvergeten kind,' mompelde ze boos, terwijl ze haar tasje van het dressoir pakte en in de spiegel staarde. Ze zag er goed uit, elk haar-tje zat op z'n plek. Ze zag er zelfs knap uit. Ze wilde mooi zijn voor hem.

Nee, ze wilde héét zijn voor hem. Monica rommelde in haar tasje en haalde de condooms tevoorschijn die ze van haar moeders oude, nooit aangetaste voorraad had gepikt. Maar ze waren nog niet voorbij de uiterste houdbaarheidsdatum, dus konden ze nog worden gebruikt. Ze keek op haar horloge.

Waar bleef hij? Als hij niet gauw zou komen, kwam ze nog te laat thuis.

De deur ging piepend open en ze draaide zich om, met de katachtige glimlach waar ze zo op had geoefend stevig om haar lippen. 'Hé, hallo.' Toen verstijfde ze. 'Jij bent Jason niet.'

Het was een politieman en hij schudde zijn hoofd. 'Nee, dat ben ik niet. Ben jij Monica?'

Monica stak haar kin in de lucht. Haar hart ging tekeer. ‘Wat gaat jou dat aan?’

‘Je hebt geen idee hoeveel geluk je hebt. Ik ben hulpsheriff Mansfield. We volgen je “vriendje” Jason al weken. Je “vriendje” is in werkelijkheid een viespeuk van negenenvijftig.’

Monica schudde haar hoofd. ‘Echt niet. Ik geloof er niks van.’ Ze rende naar de deur. ‘Jason. Wegwezen, het is een val! Het is politie!’

Hij pakte haar bij de schouder. ‘We hebben hem al aangehouden.’

Monica schudde opnieuw haar hoofd, langzamer dit keer. ‘Maar hij heeft me net een sms’je gestuurd.’

‘Dat was ik, met zijn telefoon. Ik wilde er zeker van zijn dat je hier was en dat je niets was overkomen.’ Zijn gezicht werd zachter. ‘Monica, je hebt echt veel geluk gehad. Er lopen zo veel figuren rond die op jacht zijn naar meisjes zoals jij en daarom net doen of ze jongens van jouw leeftijd zijn.’

‘Hij zei dat hij negentien was. En student.’

De hulpsheriff haalde zijn schouders op. ‘Hij heeft gelogen. Kom, pak je spullen. Ik breng je naar huis.’

Ze deed haar ogen dicht. Ze had op televisie wel eens zulke verhalen gezien en haar moeder hief elke keer waarschuwend haar vinger. *Zie je?* zei ze dan. *Overal lopen van die smeerlappen rond.* Monica zuchtte. *Dit kan niet waar zijn.* ‘Mam vermoordt me.’

‘Beter je moeder dan die maniak,’ zei hij op vlakke toon. ‘Hij heeft al eerder vermoord.’

Monica voelde hoe het bloed uit haar gezicht trok. ‘Echt waar?’

‘Zeker twee keer. Kom. Moeders vermoorden je nooit echt.’

‘Weet jij veel,’ mompelde ze. Ze greep woedend haar tas. *Ik ben zo de lul.* Ze had haar moeder altijd al overdreven beschermend gevonden. *Ze sluit me op en gooit de sleutel weg.* ‘O, mijn god,’ kreunde ze. ‘Dat moet mij weer overkomen, hoor.’

Ze liep met de hulpsheriff mee naar een burgerauto. Ze zag het licht op het dashboard toen hij de passagiersdeur opendeed. ‘Stap in en doe je gordel om,’ zei hij.

Ze gehoorzaamde gedeprimeerd. ‘U kunt me gewoon naar het station brengen,’ zei ze. ‘U hoeft het mijn moeder niet te vertellen.’

Hij wierp haar alleen maar een geamuseerde blik toe voor hij haar portier dichtsloeg. Hij ging achter het stuur zitten en haalde een fles

water tevoorschijn van achter de voorbank. ‘Hier. Probeer te ontspannen. Wat is nou het ergste wat je moeder kan doen?’

‘Me vermoorden,’ mompelde Monica terwijl ze de dop van de fles draaide. Ze sloeg gulzig een derde van de inhoud achterover. Ze had zich niet gerealiseerd dat ze zo’n dorst had. Haar maag rommelde. En honger. ‘Kunt u even bij de Mac bij de snelweg stoppen? Ik heb de hele dag nog niet gegeten. Ik heb zelf geld.’

‘Natuurlijk.’ Hij startte de auto en reed de weg op die naar de snelweg voerde. In een paar minuten had hij de afstand afgelegd die haar die ochtend een uur had gekost nadat haar laatste lift haar had afgezet bij het benzinstation bij de afrit.

Monica kneep haar ogen samen toen de wereld begon te draaien. ‘Hola. Ik moet meer honger hebben dan ik had gedacht. Daar is een...’

Ze keek hoe de gele bogen achter hen in de verte verdwenen toen hij de snelweg op draaide. ‘Ik moet wat eten.’

‘Je krijgt later wel wat,’ zei hij kil. ‘Nu moet je gewoon je mond houden.’

Monica probeerde de deurkruk beet te pakken, maar haar hand weigerde dienst. Haar lichaam weigerde dienst. *Ik kan me niet bewegen.*

‘Je kunt je niet bewegen,’ zei hij. ‘Maak je niet druk. De drug werkt maar tijdelijk.’

Ze kon hem niet meer zien. Ze had haar ogen dichtgedaan en nu kon ze ze niet meer open krijgen. *O god. O god. Wat gebeurt er? Ze probeerde te gillen, maar kon het niet. Mam.*

‘Hoi, met mij,’ zei hij. Hij pleegde een telefoontje met zijn mobiel. ‘Ik heb haar.’ Hij lachte zachtjes. ‘O, ze is heel knap. En het zou best kunnen dat ze nog maagd is, zoals ze de hele tijd heeft beweerd. Ik kom haar nu brengen. Zorg dat mijn geld klaarligt. Contant, zoals altijd.’

Ze hoorde een geluid, een vreselijk gejammer, en wist dat het uit haar eigen keel kwam.

‘Je had naar je mama moeten luisteren,’ zei hij spottend. ‘Nu ben je van mij.’

I

Ridgefield House, Georgia, vrijdag 2 februari, 13.30 uur

Het geluid van Bobby's mobiele telefoon maakte abrupt een einde aan hun spelletje schaak.

Charles wachtte even, zijn wijsvinger boven zijn koningin. 'Moet je opnemen?'

Bobby keek op het schermje wie er belde en fronste het voorhoofd. Het was Rocky, die met haar privételefoon belde. 'Ja. Neem me niet kwalijk.'

Charles gebaarde dat het niet gaf. 'Ga alsjeblieft je gang. Wil je dat ik de kamer uit ga?'

'Doet niet zo raar.' Bobby vroeg in de telefoon: 'Waarom bel je?'

'Omdat Granville mij belde,' zei Rocky gespannen. Op de achtergrond klonken weggeluiden. Ze zat in haar auto. 'Mansfield is samen met hem bij de rivier. Mansfield kreeg een sms'je van Granville waarin stond dat Daniel Vartanian van het product af wist en dat hij in aantocht is met de politie. Granville zegt dat hij dat bericht niet heeft gestuurd. Ik geloof niet dat hij liegt.'

Bobby zei niets. Dit pakte veel slechter uit dan verwacht.

Na een ogenblik stilte voegde Rocky er aarzelend aan toe: 'Vartanian zou ze nooit gewaarschuwd hebben. Die zou gewoon met een arrestatieteam zijn komen opdagen. Ik... Ik geloof dat we te laat waren.'

'Wij waren te laat?' vroeg Bobby scherp, en er viel een stilte.

'Oké,' zei Rocky zachtjes. 'Ik was te laat. Maar wat gebeurd is, is gebeurd. We moeten ervan uitgaan dat de plek aan de rivier te gevaarlijk is geworden.'

'Kut,' zei Bobby binnensmonds en hij trok een gezicht toen Charles bestraffend zijn wenkbrauwen optrok. 'Ga er via de rivier vandoor,

niet over de weg. Het laatste wat je wilt is de politie tegen het lijf lopen terwijl je aan je stutten wilt trekken. Bel Jersey. Die heeft wel vaker een lading voor me vervoerd.'

'Granville heeft hem al gebeld en hij is onderweg. Het probleem is dat we er maar zes in zijn boot kwijt kunnen.'

Bobby keek kwaad. 'Jerseys boot is groot genoeg om er met gemak twaalf in het ruim te kunnen proppen.'

'Die boot is ergens anders. Dit is het enige vaartuig dat hij beschikbaar heeft.'

Verdomme. Bobby wierp een blik op Charles, die aandachtig zat te luisteren. 'Vernietig wat je niet mee kunt nemen. Zorg ervoor dat je niets achterlaat. Goed begrepen? *Er mag niets achterblijven!* Gebruik de rivier als je geen tijd hebt om iets anders te regelen. Er liggen een paar zandzakken achter de generator. Gebruik die. Ik zie je op de steiger.'

'Komt voor elkaar. Ik ben op weg ernaartoe om ervoor te zorgen dat die twee de boel niet verliezen.'

'Prima. En hou Granville in de gaten. Hij...'

Bobby wierp opnieuw een blik in Charles' richting en zag dat die nu geamuseerd leek. 'Hij is niet erg stabiel.'

'Dat weet ik. Nog wat, ik heb gehoord dat Daniel Vartanian vandaag naar de bank is geweest.'

Dat was veel beter nieuws. 'En? Heb je gehoord waar hij mee naar buiten is gekomen?'

'Met niks. Het kluisje was leeg.'

Natuurlijk was het leeg. Want ik heb alles er jaren geleden al uit gehaald.

'Dat is interessant. Daar hebben we het later nog wel over. Aan de slag nu. Bel me als het karwei achter de rug is.' Bobby hing op en zag de nieuwsgierige blik van Charles. 'Je had me voor ik met Toby Granville in zee ging wel eens kunnen vertellen dat hij in de war aan het raken was. Verrekte maffe klootzak.'

Charles' mondhoeken gingen omhoog in een zelfvoldane grijns. 'En alle lol mislopen? Ik dacht het niet. Hoe bevalt je nieuwe assistent?'

'Slim. Ze wordt nog steeds een beetje bleek om de neus als ze anders moet verwerken, maar ze laat de mannen nooit iets merken. En

het heeft haar er nooit van weerhouden om het karwei geklaard te krijgen.’

‘Uitstekend. Ben blij dat te horen.’ Hij hield zijn hoofd schuin. ‘Dus verder is alles in orde?’

Bobby leunde met opgetrokken wenkbrauwen achterover. ‘Jouw zaken gaan prima en de rest is jouw zaak niet.’

‘Zolang mijn investering rendement blijft opleveren, mag jij je geheimpjes hebben.’

‘O, maak je geen zorgen om je rendement. Dit is een heel goed jaar geweest. De basiswinst is veertig procent gestegen en de nieuwe collectie vliegt de deur uit.’

‘Maar je staat op het punt om voorraad te “vernietigen”.’

‘Die voorraad was toch al aan het einde van zijn levensloop. Nou, waar waren we gebleven?’

Charles verzette zijn koningin. ‘Schaakmat, geloof ik.’

Bobby vloekte zachtjes en zuchtte toen. ‘Dat klopt. Ik had het moeten zien aankomen, maar dat lukt me nooit. Je bent altijd al de baas van het schaakbord geweest.’

‘Ik ben altijd de baas geweest,’ verbeterde Charles en Bobby ging uit een reflex een beetje meer rechtop zitten. Charles knikte en Bobby slikte de ergernis weg die elke keer de kop opstak wanneer Charles de teugels een beetje aantrok. ‘Maar ik ben uiteraard niet alleen maar langsgekomen om jou te verslaan met schaken,’ zei hij. ‘Ik heb nieuws. Er is vanochtend een vliegtuig geland in Atlanta.’

Er liep een onaangename rilling over Bobby’s rug. ‘Wat is daarmee? Er landen dagelijks honderden vliegtuigen in Atlanta. Duizenden.’

‘Da’s waar.’ Charles begon de schaakstukken terug te stoppen in de ivoren doos die hij altijd bij zich had. ‘Maar dit vliegtuig had een passagier aan boord voor wie jij een warme belangstelling koestert.’

‘Wie dan?’

Charles ving met een tevreden glimlach de blik op in Bobby’s samengeknepen ogen. ‘Susannah Vartanian is terug in de stad.’ Hij hield de witte, ivoren koningin omhoog. ‘Weer.’

Bobby nam de koningin uit Charles’ hand en probeerde onaangedaan te lijken terwijl het vanbinnen kookte. ‘Kijk eens aan.’

‘Inderdaad, kijk eens aan. De laatste keer heb je gemist.’

‘Ik heb het de laatste keer helemaal niet geprobeerd,’ snauwde Bob-

by verdedigend. 'Ze was hier vorige week maar een dag, toen de rechter en zijn vrouw werden begraven.' Susannah had naast haar broer bij het graf van hun ouders gestaan, met een gezicht dat geen enkele emotie vertoonde, hoewel er een ziedende blik in haar grijze ogen lag. Alleen al haar na al die tijd weer te zien... De woestheid in Susannahs ogen was niets vergeleken met de kokende woede die Bobby moest onderdrukken.

'Breek het hoofd niet van mijn koningin, Bobby,' zei Charles lizig. 'Ze is met de hand gesneden door een meesterivoorsnijder in de buurt van Saigon. Ze is meer waard dan jij.'

Bobby legde de koningin in Charles' handpalm en negeerde die laatste steek. *Rustig aan. Je begint fouten wanneer je opgefokt bent.* 'Ze ging vorig week te snel terug naar New York. Ik had niet genoeg tijd om me behoorlijk voor te bereiden.' Het klonk klaaglijk, en dat maakte Bobby nog bozer.

'Vliegtuigen gaan twee kanten op, Bobby. Je had niet hoeven wachten tot ze terugkwam.' Charles legde de koningin voorzichtig in haar met fluweel beklede vakje in het ivoren kistje. 'Maar het lijkt erop dat je een tweede kans krijgt. Ik hoop dat je deze keer doeltreffender zult zijn.'

'Daar kun je zeker van zijn.'

Charles glimlachte terughoudend. 'Beloof me alleen dat ik eerste rang zit wanneer het vuurwerk begint. Ik persoonlijk ben dol op rood vuurwerk.'

Bobby glimlachte luguber. 'Ik garandeer heel veel rood. Als je me nu wilt excuseren, ik heb een paar dringende zaken af te handelen.'

Charles ging staan. 'Ik moet er toch vandoor. Ik moet naar een begrafenis.'

'Wie wordt er vandaag begraven?'

'Lisa Woolf.'

'Nou, ik hoop dat Jim en Marianne Woolf ervan zullen genieten. Ze hoeven tenminste niet met andere verslaggevers te vechten. Ze zitten met hun neus vooraan, eerste rang in de familiebank.'

'Bobby toch.' Charles schudde quasi-afkeurend zijn hoofd. 'Zoiets zeg je toch niet.'

'Je weet dat ik gelijk heb. Jim Woolf zou zijn eigen zus verkopen om zijn naam boven een stukje in de krant te krijgen.'

Charles zette zijn hoed op, pakte zijn wandelstok en klemde het ivoren kistje onder zijn arm. ‘En op een dag zul jij hetzelfde kunnen zeggen.’

Nee, dacht Bobby terwijl Charles wegreed, niet voor zoiets banaals als mijn naam boven een artikel. Als het nou om geboorterecht ging, dat was iets heel anders. Maar tijd om te dromen kwam later wel. Nu was er werk aan de winkel.

‘Tanner! Hier komen. Ik heb je nodig.’

De oude man kwam tevoorschijn, ogenschijnlijk uit het niets, zoals zijn gewoonte was. ‘Ja?’

‘Er zijn onverwachte gasten op komst. Maak alles in orde voor zes extra.’

Tanner knikte één keer. ‘Uiteraard. Toen u hier met meneer Charles was, heeft meneer Haynes gebeld. Hij komt vanavond langs om zich van gezelschap voor het weekend te verzekeren.’

Bobby glimlachte. Haynes was een uitstekende klant, een rijke man met verdorven voorkeuren. En hij betaalde contant. ‘Uitstekend. We zullen er klaar voor zijn.’

Charles bracht de auto aan het einde van de straat tot stilstand. De torens van Ridgefield House waren hiervandaan nog te zien. Het huis stond al bijna honderd jaar op die plek. Het was een stevig huis, gebouwd zoals ze dat vroeger deden. Charles was een liefhebber van goede architectuur, aangezien hij op veel plekken had gewoond waar ratten zich niet eens thuis zouden voelen.

Bobby gebruikte Ridgefield om ‘de inventaris op te maken’ en de locatie was uitstekend geschikt voor dat doel. Het huis lag ver van de doorgaande weg en de meeste mensen wisten niet eens dat het nog overeind stond. Het stond dicht genoeg bij de rivier om er gemak van te hebben, maar ver genoeg om veilig te zijn wanneer het waterpeil in de rivier steeg. Het was niet groot genoeg of mooi genoeg of zelfs maar oud genoeg om op wat voor monumentenlijst dan ook voor te komen en dat maakte het tot een perfecte locatie.

Bobby had het huis jarenlang afgedaan als oud en lelijk en niet de aandacht waard, tot met de volwassenheid het inzicht kwam dat Charles lang geleden al had verkregen. *Opzichtige verpakking trekt de aandacht. Onzichtbaarheid is het teken van het ware succes.* Omdat hij zich

in het volle zicht wist te verbergen, was hij in staat geweest aan de touwtjes te trekken van in het oog lopende, hoogdravende figuren. *Nu zijn ze niets anders dan mijn marionetten. Ze dansen naar mijn pijpen.*

Dat maakte hen woedend en machteloos, maar ze kenden de ware betekenis van machteloosheid niet. Ze leefden in angst dat ze de bezittingen die ze hadden vergaard zouden verliezen, dus gaven ze hun trots, hun fatsoen uit handen. Hun 'ethiek', wat niet meer was dan de schijnvertoning van een gelovig man. Sommigen gaven zich vrijwel zonder enige aandrang over. Charles keek met verachting op die mensen neer. Ze hadden geen idee wat het betekende om alles te verliezen. Maar dan ook álles. Om volledig beroofd te worden van alle fysieke genoegens, om het vervullen van de meest basale menselijke behoeftes ontzegd te worden.

De zwakken waren bang hun spullen kwijt te raken. Maar Charles niet. Wanneer iemand tot op het bot van zijn menselijkheid was ontdaan... dan kende hij geen angst meer. Charles kende geen angst.

Maar plannen had hij wel, plannen waarin een rol was weggelegd voor Bobby en Susannah Vartanian.

Bobby stond een trede hoger dan de anderen. Charles had Bobby's intelligente geest gekneed toen die nog jong was en vol woede zat. Vol vragen en haat. Hij had Bobby ervan overtuigd dat de tijd voor wraak zou aanbreken, de tijd om het geboorterecht op te eisen dat omstandigheden – en bepaalde mensen – zijn pupil hadden ontzegd. Maar Bobby danste nog steeds naar Charles' pijpen. Charles liet Bobby simpelweg geloven dat het een eigen deuntje was.

Hij deed het deksel van het ivoren kistje open, nam de koningin van haar plekje en stelde de verborgen veer in werking, waardoor onderin een laatje openschoof. Zijn dagboek lag boven op de spullen die hij altijd bij zich had wanneer hij zijn huis verliet. Bedachtzaam bladerde hij naar de eerste blanco pagina en begon te schrijven:

Nu is de tijd rijp voor mijn protegé om wraak te nemen, want ik wil het zo. Ik heb het zaadje jaren geleden geplant. Vandaag heb ik het alleen maar water gegeven. Als Bobby achter de computer gaat zitten zal de foto van Susannah Vartanian klaarstaan.

Bobby haat Susannah, want ik wil het zo. Maar Bobby had op één punt inderdaad gelijk: Toby Granville wordt elk jaar onevenwichtiger. Soms is absolute macht – of de illusie van absolute macht – funest. Wanneer Toby

Granville een te groot gevaar gaat vormen, laat ik hem vermoorden, net zoals ik Toby anderen heb laten vermoorden.

Een leven nemen is een krachtig iets. Je mes in iemands ingewanden steken en toekijken hoe het leven uit zijn ogen vloeit... inderdaad een krachtig iets. Maar iemand anders dwingen iemand te doden... dat is de absolute macht. Moord voor mij. Het is God spelen.

Charles glimlachte. *Het is leuk.*

Ja, Toby zou binnenkort uit de weg geruimd moeten worden. Maar er zou weer een andere Toby Granville komen. Mettertijd zou er een andere Bobby komen. *En ik zal doorgaan.* Hij sloot zijn dagboek en legde het samen met de koningin op zijn plaats, zoals hij al ontelbare keren had gedaan.

Dutton, Georgia, vrijdag 2 februari, 14.00 uur

Ze had pijn. Overal. Dit keer hadden ze haar op haar hoofd geslagen en in haar ribben geschopt. Monica vertrok haar lippen tot een tevreden grimas. Het was het waard geweest. Ze zou kans zien te ontsnappen of zich doodvechten. Ze zou hen dwingen haar te vermoorden voor ze zich nog eens zou laten misbruiken.

Dan zouden ze een *afschrijfbaar post* kwijtraken. Zo hadden ze haar genoemd. Ze had ze horen praten terwijl ze aan de andere kant van de muur stonden. *Ze kunnen mijn afschrijfbaar post kussen.* Alles, zelfs de dood, was beter dan dit leven dat ze al... hoe lang nu al?

Ze was de tel kwijtgeraakt van de maanden die waren verstreken. Vijf, misschien zes. Monica had hiervoor nooit echt in de hel geloofd. Dat deed ze nu verdomme wel.

Ze was een tijdje de wil om te leven kwijt geweest, maar dankzij Becky had ze die weer teruggekregen. Becky was degene die zo vaak had geprobeerd te ontsnappen. Ze hadden geprobeerd haar tegen te houden, haar te breken. Ze hadden Becky's lichaam gebroken, maar nooit haar geest. In de korte periode dat ze door de muur die hen van elkaar scheidde hadden gefluisterd, had Monica kracht geput uit het meisje dat ze nooit had gezien. Het meisje wier dood haar eigen verlangen om te leven weer had aangewakkerd. Ze zou leven, of zich doodvechten.

Ze probeerde diep adem te halen en vertrok haar gezicht voor haar longen vol lucht zaten. Ze had waarschijnlijk een rib gebroken. Misschien wel meer dan één. Ze vroeg zich af wat ze met Becky's lichaam hadden gedaan nadat ze haar hadden doodgeslagen. Ze hoorde nog steeds de moordende slagen, want die waren ook voor haar bedoeld geweest. Ze hadden alle deuren opengezet zodat ze elke klap, elke trap en elke kreun van Becky kon horen. Ze wilden dat ze het allemaal konden horen. Zodat ze bang werden. Om hun een lesje te leren.

Elk meisje in het gebouw. Er waren er minstens tien, in verschillende stadia van *afschrijving*. Sommigen waren pas ingewijd, anderen al ervaren rotten in het oudste beroep ter wereld. *Net als ik. Ik wil alleen maar naar huis.*

Monica schudde zwakjes met haar arm en hoorde het gerinkel van de ketting waarmee ze aan de muur was geketend. Net als elk ander meisje daar. *Het lukt me nooit om te ontsnappen. Ik ga hier dood. O god, laat het alstublieft gauw gebeuren.*

'Schiet op, stelletje lamzakken. We hebben geen tijd om maar wat aan te klooiën.'

Er was daar iemand, daar, in de gang voor haar cel. *De vrouw*. Monica klemde haar kaken op elkaar. Ze haatte de vrouw.

'Schiet op,' zei de vrouw. 'Kom op. Mansfield, breng deze dozen naar de boot.'

Monica wist niet hoe de vrouw heette, maar ze was slecht. Ze was erger dan de mannen – de hulpsheriff en de dokter. Mansfield was de hulpsheriff, degene die haar had ontvoerd en haar hierheen had gebracht. Ze had lange tijd niet geloofd dat hij echt bij de politie zat. Ze had gedacht dat zijn uniform gewoon een kostuum was, maar hij was echt. Op het moment dat ze erachter kwam dat hij een echte politieagent was, had ze alle hoop laten varen.

Hoe gemeen Mansfield ook was, de dokter was nog erger. Hij was wreed, want hij genoot ervan hen pijn te zien lijden. Die blik in zijn ogen wanneer hij zijn gang ging... Monica huiverde. De dokter was niet goed bij zijn hoofd, dat wist ze zeker.

Maar de vrouw... die was kwaadaardig. Voor haar was deze verschrikking, dit zogenaamde *leven*... 'gewoon handel'. Voor de vrouw was elk meisje in het gebouw een afschrijfbaar en vervangbaar goed.

Vervangbaar, omdat er altijd tienermeisjes zouden zijn die stom genoeg waren om zich uit de veilige familiekring te laten lokken. Zich hiernaartoe te laten lokken. Naar de hel.

Monica kon het gesteuu horen terwijl ze dozen laadden op... op wat eigenlijk? Ze hoorde gepiep en herkende het geluid meteen. Het was de brancard met de roestige wielen. Dat was de plek waar de dokter hen 'oplapte', hen klaarmaakte om 'weer aan de slag te gaan' nadat een 'cliënt' ze helemaal verrot had geslagen. Uiteraard was het af en toe de dokter die sloeg, en het enige wat hij dan hoefde te doen was ze van de vloer oprapen en op de brancard leggen, zodat zijn werk een stuk eenvoudiger werd. Ze háátte hem. Maar ze vreesde hem nog meer.

'Neem de meisjes uit tien, negen, zes, vijf, vier en... één,' zei de vrouw.

Monica's ogen vlogen open. Zij zat in cel nummer één. Ze kneep haar ogen samen, dwong ze om gewend te raken aan de duisternis. Er was iets mis. Haar hart begon sneller te slaan. Er was iemand in aantocht om hen te helpen. *Schiet op. Schiet alsjeblieft op.*

'Bind hun handen achter hun rug vast en neem ze een voor een mee,' snauwde de vrouw. 'Hou de hele tijd je pistool op ze gericht en laat ze niet ontsnappen.'

'Wat doen we met de anderen?' Het was een zware stem. De bewaker van de dokter.

'Dood ze,' zei de vrouw zonder enige aarzeling.

Ik zit in cel één. Ze zet me op een boot en neemt me mee. Weg van de hulp die onderweg was. Ik zal knokken. Ik zweer je, ik zal ontsnappen of me doodvechten.

'Ik neem ze wel voor mijn rekening.' Dat was de dokter, met zijn gretige blik. Zo'n wrede blik.

'Prima,' zei de vrouw. 'Als je hun lichamen maar niet hier laat liggen. Gooi ze in de rivier. Gebruik de zandzakken die achter de generator liggen. Mansfield, sta daar niet zo. Breng die dozen en de meisjes naar die verdomde boot voor we de politie op ons dak krijgen. Breng de brancard daarna naar onze fijne dokter. Hij zal hem nodig hebben om de lichamen naar de rivier te vervoeren.'

'Jawel, meneer,' zei Mansfield spottend.

'Hang niet de wijsneus uit,' zei de vrouw, en haar stem verstierf terwijl ze wegliep. 'Schiet óp.'

Het bleef even stil. Toen zei de dokter zachtjes: 'Zorg voor die twee anderen.'

'Je bedoelt Bailey en de dominee?' vroeg de bewaker op normale toon.

'Sst,' siste de dokter. 'Ja. Doe het zachtjes. Zij weet niet dat ze hier zijn.'

De twee anderen. Monica had ze door de muur heen gehoord. Het kantoor van de dokter was naast haar cel, dus ze hoorde veel. De dokter had de vrouw die ze Bailey noemden dagen achtereen mishandeld terwijl ze een sleutel eisten. *Een sleutel van wat?* Hij had de man ook geslagen om een bekentenis los te krijgen. Wat wilde hij dat de dominee opbiechtte?

Een paar seconden later vergat Monica alles over Bailey en de dominee. Het gegil en gesnik klonken nog luider dan het bonzen van het bloed in haar oren. De kreten schraapten langs de binnenkant van haar hoofd toen het eerste meisje werd weggesleept, en toen nog een en nog een. *Kalm blijven.* Ze moest zich blijven concentreren. *Ze komen me halen.*

Ja, maar ze moeten eerst de ketting losmaken voor ze je kunnen boeien. Je zult je handen een paar seconden vrij hebben. Je gaat ervandoor, krab hun ogen uit als het moet.

Maar terwijl ze probeerde moed te vergaren, wist ze al dat het geen zin had. Vóór de laatste keer dat ze in elkaar was geslagen, had ze misschien een kans gehad. En als ze weg wist te komen, wat dan? Ze zaten mijlenver bij alles vandaan. Ze zou dood zijn voor ze bij de hal was.

Er welde een snik in haar keel op. *Ik ben zestien jaar en ik ga dood. Het spijt me, mam. Ik had naar je moeten luisteren.*

Beng. Ze kromp in elkaar bij het geluid van het schot. Meer geschreeuw, wanhopige, hysterische kreten. Maar Monica was te uitgeput om te schreeuwen. Ze was bijna te uitgeput om bang te zijn. Bijna.

Nog een schot. En nog een. En nog een. Vier schoten tot dusver. Ze kon zijn stem horen, de dokter. Hij treiterde het meisje in de cel naast die van haar.

'Doe maar een gebedje, Angel,' zei hij, en er klonk een lach in zijn stem. Monica haatte hem. Ze wilde hem vermoorden. Ze wilde hem zien lijden en bloeden en sterven.